

ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของการสอนภาษาอังกฤษ ตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารในประเทศไทย

Factors Affecting Effectiveness of Communicative English Language Teaching in Thailand

วันที่รับบทความ : 29 มกราคม 2563

จิรดา เอื้อศิริวัฒน์ชัย¹

วันที่แก้ไขบทความ : 12 มีนาคม 2563

วันที่ตอบรับบทความ : 20 มีนาคม 2563

บทคัดย่อ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีการใช้กันอย่างแพร่หลาย จึงจัดเป็นหนึ่งในทักษะสำคัญของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 อย่างไรก็ตาม ความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยส่วนใหญ่ยังอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำกว่ามาตรฐาน ซึ่งนับเป็นอุปสรรคสำคัญต่อความสำเร็จในการประกอบอาชีพในอนาคต ดังนั้น ในปี พ.ศ. 2557 กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานหลากหลายวิธีด้วยกัน นโยบายหนึ่งที่สำคัญ คือ การจัดการเรียนการสอนภาษาในห้องเรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) แต่ทว่า ยังเป็นที่น่าสงสัยว่าการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารนี้ เป็นวิธีที่เหมาะสมกับบริบทประเทศไทยหรือไม่ เนื่องจากคะแนนเฉลี่ยจากผลทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินักเรียน (O-NET) ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในปีการศึกษา 2561 ยังคงไม่เป็นที่น่าพอใจดังเช่นปีที่ผ่านมา ดังนั้น บทความวิชาการนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในประเทศไทย จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า การสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารในประเทศไทยยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากยังมีข้อจำกัดในเรื่องของตัวครูผู้สอน ผู้เรียน และระบบบริหารจัดการ นอกจากนี้ บทความฉบับนี้ได้เสนอแนะแนวทางที่เป็นประโยชน์ในการประยุกต์ใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในบริบทประเทศไทยให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ : การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาอังกฤษ ประเทศไทย ประสิทธิภาพ

¹ อาจารย์ประจำหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
e-mail : jirada.u@dru.ac.th

Factors Affecting Effectiveness of Communicative English Language Teaching in Thailand

Received: January 29, 2020

Jirada Ueasiriwatthanachai¹

Revised: March 12, 2020

Accepted: March 20, 2020

Abstract

English has been served as the leading international language commonly used worldwide and is therefore considered one of the critical 21st century skills. However, it has been reported that the overall English performances of a majority of Thai students are somewhat below standard. Undoubtedly, having unsatisfactory English proficiency can be considered a major obstacle for Thai students and graduates to professional accomplishment. In 2014, the Ministry of Education therefore announced the policy to reform the teaching and learning of English in the basic education level through various methods. One of them was the implementation of the Communicative Language Teaching (CLT) approach in the Thai classroom context. However, it is still uncertain whether the Communicative English Language Teaching approach is suitable for Thailand as the average scores for the English language examination in the Ordinary National Education Test (O-NET) in the 2018 academic year were still as disappointing as in previous years. Thus, the purpose of this study is to critically examine the effectiveness of Communicative English Language Teaching approach in Thailand. Based on a review of the relevant studies, it was found that bringing Communicative English Language Teaching into practice still had some limitations in terms of teachers, students, and educational administration and management. In addition, valuable implications which could be used as the strategies for improvement in the implementation of Communicative English Language Teaching in Thailand are finally suggested.

Keywords: Communicative Language Teaching (CLT), the English language, Thailand, effectiveness

¹ Lecturer in Business English Program, Faculty of Humanities and Social Sciences, Dhonburi Rajabhat University
e-mail: jirada.u@dru.ac.th

บทนำ

ภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญและนิยมใช้กันอย่างแพร่หลายมากที่สุด ในฐานะเครื่องมือจำเป็นที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารในโลกยุคปัจจุบัน และยังเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และการประกอบอาชีพอีกด้วย ด้วยเหตุนี้ นานาประเทศทั่วโลก รวมถึงประเทศไทยต่างให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก จะเห็นได้ว่าในช่วงที่ผ่านมา ประเทศไทยพยายามเพิ่มขีดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลากหลายวิธีด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นการกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหลักในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ผู้เรียนทุกคนต้องเรียน การส่งเสริมให้จัดทำหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมให้มีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการจัดการเรียนการสอน รวมไปถึงการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (พ.ศ. 2549-2553) เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2549) อย่างไรก็ตาม ทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กไทยยังคงไม่เป็นที่น่าพอใจ โดยสำนักทดสอบทางการศึกษาเผยแพร่ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านขั้นพื้นฐาน (O-NET) ของผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในปีการศึกษา 2554-2557 พบว่า คะแนนเฉลี่ยกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนทั้ง 3 ระดับชั้น อยู่ในระดับต่ำตลอดทั้ง 4 ปี (สำนักทดสอบทางการศึกษา, 2558, หน้า 20)

เนื่องจากระดับความสามารถของนักเรียนไทยในด้านภาษาอังกฤษยังอยู่ในระดับต่ำมาก การเสริมสร้างสมรรถนะและความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย จึงจัดเป็นความจำเป็นเร่งด่วนของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. 2558 ประเทศไทยจำเป็นต้องสร้างความพร้อมและความเข้มแข็งในหลาย ๆ ด้าน เช่น ทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม รวมไปถึงทักษะภาษาอังกฤษ เนื่องจากภาษาอังกฤษถูกกำหนดให้เป็นภาษากลางในการทำงานของอาเซียน อีกทั้งภาษาอังกฤษยังเป็นทักษะที่สำคัญของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ด้วยเหตุนี้ ในปี พ.ศ. 2557 กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ออกประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง นโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาและพัฒนาศักยภาพทางทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน อันเป็นเครื่องมือในการเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาตนเองและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยต่อไป โดยมีนโยบายหนึ่งที่สำคัญ คือ การปรับจุดเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ โดยเน้นการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) กระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายให้ปรับวิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จากการเน้นไวยากรณ์มาเป็นเน้นการสื่อสารที่เริ่มจาก การฟัง ตามด้วยการพูด การอ่าน และการเขียนตามลำดับ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557, หน้า 3) การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารถือเป็นแนวการสอนที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน เนื่องจากผลจากงานวิจัยหลายชิ้นพบว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่ดีขึ้นหลังจากเรียนรู้ผ่านแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร อย่างไรก็ตาม สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติเผยแพร่ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านขั้นพื้นฐาน (O-NET) ของผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในปีการศึกษา 2557-2561 พบว่า คะแนนเฉลี่ยกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนทั้ง 3 ระดับชั้นยังไม่เป็นที่น่า

พอใจ ในปีการศึกษา 2561 พบว่า คะแนนเฉลี่ยกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนทั้ง 3 ระดับชั้น อยู่ที่ 39.24, 29.45 และ 31.41 ตามลำดับ (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2562ก)

ดังนั้น ผู้เขียนจึงต้องการนำเสนอแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมาเป็นประเด็นหลักของบทความนี้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอแง่มุมต่าง ๆ เกี่ยวกับการประยุกต์ใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในบริบทประเทศไทย ว่ามีความเหมาะสมหรือข้อจำกัดในด้านใดบ้าง ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการประยุกต์ใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในบริบทประเทศไทย ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุเป้าหมายของกระทรวงศึกษาธิการ

ลักษณะของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) เป็นแนวการสอน (approach) ที่มีเป้าหมายหลักคือ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการสื่อสาร (communicative competence) แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้ เกิดจากการนำแนวคิดหลาย ๆ แนวคิดมาผสมผสานกัน หนึ่งในนั้นคือ แนวคิดของ Dell Hymes นักภาษาศาสตร์เชิงมนุษยวิทยา โดย Hymes (as cited in Richard & Rodgers, 2001, p. 159) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า ผู้ที่มีความสามารถในการสื่อสาร (communicative competence) คือ ผู้ที่มีทั้งความรู้ทางภาษา (knowledge) และความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ด้วย (ability for language use) ไม่ใช่มีเพียงความรู้ทางภาษาเพียงอย่างเดียว เนื่องจากความรู้ทางภาษา เช่น ความรู้ในด้านโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ และระบบเสียง อาจไม่เพียงพอให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ จะเห็นได้ว่าแนวคิดของ Hymes นี้ ไม่ได้ให้ความสำคัญที่กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ทางภาษาเพียงอย่างเดียว แต่ยังเน้นเรื่องการใช้ภาษาในบริบทสังคมและวัฒนธรรม

ต่อมาในปี 1980 Canale and Swain ได้ริเริ่มแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร โดยอ้างอิงถึงแนวคิดของ Hymes ที่ให้ความสำคัญทั้งเรื่องความถูกต้องในตัวภาษาและความเหมาะสมในการใช้ภาษา โดย Canale and Swain (1980, pp. 25-31) และ Canale (1983, pp. 9-10) ได้จำแนกองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสาร (dimensions of communicative competence) ไว้ 4 องค์ประกอบสำคัญด้วยกัน ได้แก่ 1) ความสามารถด้านกฎเกณฑ์และโครงสร้างทางภาษา (linguistic or grammatical competence) ซึ่งเน้นความรู้ทางด้านตัวภาษา เช่น ความรู้ด้านโครงสร้างของคำและประโยค ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ และการออกเสียง 2) ความสามารถด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม (sociolinguistic competence) โดยเน้นความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรม กล่าวคือ ผู้พูดควรพูดอย่างไรในสถานการณ์ใด รู้ถึงจุดประสงค์ในการสื่อสาร ตลอดจนคำนึงถึงบทบาททางสังคมของตนเองและผู้ร่วมสนทนา เป็นต้น 3) ความสามารถเชิงวาทกรรมหรือความสามารถด้านความสัมพันธ์ของข้อความ (discourse competence) คือ ความสามารถในการตีความ วิเคราะห์ความสัมพันธ์กันของประโยคต่าง ๆ โดยสามารถเชื่อมโยงความหมายและโครงสร้างทางไวยากรณ์เพื่อพูดหรือเขียนสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างต่อเนื่องกลมกลืน และ 4) ความสามารถเชิงกลยุทธ์หรือความสามารถด้านการใช้กลวิธีในการสื่อความ (strategic competence) หมายถึง ความสามารถในการ

ใช้เทคนิคต่าง ๆ เพื่อให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ กล่าวคือ มีการใช้กลวิธีต่าง ๆ ที่จะทำให้การสนทนาลื่นไหล ไม่หยุดลงกลางคัน เช่น ผู้พูดใช้วิธีการขยายความเมื่อนักคำศัพท์ที่จะสื่อไม่ออกการใช้ภาษาทำทางเมื่อจำเป็น ฯลฯ

จากแนวคิดข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า เป้าหมายของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ทางด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์และสามารถนำความรู้ทางด้านกฎเกณฑ์มาประยุกต์ใช้ได้อย่างลื่นไหล ถูกต้องเหมาะสมกับสภาพสังคมหรือสถานการณ์นั้น ๆ จึงกล่าวได้ว่า ความถูกต้องในการใช้ภาษา (accuracy) และความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (fluency) ต่างมีความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

บทบาทของผู้สอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

Breen and Candlin (1980, p. 99) ได้อธิบายถึงบทบาทของผู้สอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า ผู้สอนมีบทบาทหน้าที่หลัก 3 บทบาท ได้แก่ 1) ผู้ดำเนินการและผู้ช่วยเหลือ (organizer and facilitator) โดยผู้สอนมีหน้าที่จัดเตรียมและดำเนินกิจกรรม 2) ผู้แนะนำหรือแนะแนว (guide) โดยมีหน้าที่แนะนำขั้นตอนในการทำกิจกรรมที่จัดไว้ และ 3) ผู้วิจัยและผู้เรียน (researcher and learner) โดยเรียนรู้พฤติกรรมของผู้เรียนแต่ละคนระหว่างทำกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ

นอกจากบทบาทหลักที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ผู้สอนยังมีบทบาทหน้าที่อื่น ๆ อีก เช่น ผู้ให้คำปรึกษา (counselor) ผู้จัดการกระบวนการกลุ่ม (group process manager) ผู้วิเคราะห์ความต้องการ (needs analyst) กล่าวคือ ผู้สอนต้องคอยสังเกตและวิเคราะห์ว่าผู้เรียนแต่ละคนยังขาดทักษะทางภาษาและการสื่อสารในด้านใด

บทบาทของผู้เรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ในการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น Breen and Candlin (1980, pp. 100-101) ได้อธิบายบทบาทของผู้เรียนไว้ว่า ผู้เรียนคือ ผู้ปรึกษา (negotiator) การเรียนรู้เกิดจากการปรึกษาหารือกันในกลุ่มผู้เรียนและการใช้ภาษาผ่านทางกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงสถานการณ์จริงมากที่สุด ดังนั้น การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกันโดยใช้ภาษาเป้าหมาย (target language) จะทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้ เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (child center) เพื่อส่งเสริมให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ผ่านการปฏิสัมพันธ์โดยใช้ภาษาเป้าหมาย

การประยุกต์ใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในบริบทประเทศไทย

เนื่องจากทักษะทางภาษาอังกฤษเป็นทักษะสำคัญของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 แต่ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยยังไม่เป็นที่น่าพอใจ เห็นได้จากผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ในรายวิชาภาษาอังกฤษ ที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำมาหลายปี จากสภาพปัญหาดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงกำหนดแนวทางการปฏิรูปการเรียนการสอน

ภาษาอังกฤษหลากหลายวิธีด้วยกัน หนึ่งในวิธีที่น่าสนใจคือ การปรับวิธีการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาค้นคว้า ผู้เขียนพบว่าการประยุกต์ใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในบริบทประเทศไทยยังมีข้อจำกัดอยู่หลายประการ ซึ่งสามารถจำแนกได้เป็น 3 ประเด็น ได้แก่ ข้อจำกัดที่เกิดจากครูผู้สอน ข้อจำกัดที่เกิดจากผู้เรียน และข้อจำกัดที่เกิดจากระบบบริหารจัดการ

1) ข้อจำกัดที่เกิดจากครูผู้สอน

จากการศึกษาค้นคว้า ผู้เขียนพบว่า ข้อจำกัดของการประยุกต์ใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในบริบทประเทศไทย ส่วนหนึ่งมีสาเหตุมาจากครูผู้สอน ซึ่งสามารถสรุปได้เป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ปัญหาที่เกิดจากความเข้าใจที่มีต่อแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และปัญหาที่เกิดจากคุณภาพครูผู้สอน

1.1) ปัญหาที่เกิดจากความเข้าใจที่มีต่อแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

จากที่กล่าวไปข้างต้น การจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น เป็นการสอนที่ให้ความสำคัญกับทั้งกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ทางภาษาและความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างลื่นไหล ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ แต่ว่า ผลจากงานวิจัยของ Natthawut Promtara and Kasma Suwannarak (2018, pp. 35-36) พบว่า ครูยังมีความเข้าใจคลาดเคลื่อนเกี่ยวกับการใช้วิธีการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่ถูกต้อง โดยครูส่วนใหญ่เน้นให้ความสำคัญกับความถูกต้องในการใช้ภาษา (accuracy) มากกว่าการพัฒนาความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (fluency) ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาเป็นเรื่องที่ไม่ควรละเลย เนื่องจากเป็นหนึ่งในองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารตามที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น เช่นเดียวกับผลจากงานวิจัยของ Sayumpoo Khunbankong and Jirapa Abhakorn (2016, p. 44) ที่พบว่า ครูไทยหลายท่านยังไม่เข้าใจในแนวทางปฏิบัติตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างถ่องแท้ กล่าวคือ ผู้สอนไม่แน่ใจว่าตนสามารถแทรกภาษาไทยในการสอนได้หรือไม่ ในกรณีที่ผู้เรียนไม่เข้าใจ นอกจากนี้ Nannapat Wanchai (2015, p. 8) และ Kwon (2017, pp. 122-123) ยังพบว่า ครูไทยส่วนมากเห็นด้วยว่า วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนได้เป็นอย่างดี แต่ครูผู้สอนดังกล่าวมีโอกาสดำเนินการร่วมอบรม ประชุมสัมมนาเกี่ยวกับการจัดการการเรียนรู้ตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารน้อยมาก ทำให้ยังคงขาดความรู้ความเข้าใจที่มีต่อทฤษฎีและแนวทางปฏิบัติ ซึ่งถือเป็นอุปสรรคสำคัญในการนำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน

จะเห็นได้ว่า ผู้สอนยังขาดความเข้าใจในทฤษฎีและแนวทางปฏิบัติในห้องเรียนอย่างถ่องแท้ ซึ่งอาจเป็นสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้การประยุกต์ใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในบริบทประเทศไทยไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ปัญหาดังกล่าวถึงแม้จะเป็นปัญหาที่เกิดจากตัวครูผู้สอนเอง แต่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนและคุณภาพการศึกษาไทยเป็นอย่างมาก

1.2) ปัญหาที่เกิดจากคุณภาพครู

จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า ครูไทยจำนวนมากยอมรับว่า ไม่มีความสามารถเพียงพอในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เนื่องจากไม่ได้จบเอก

ภาษาอังกฤษโดยตรง จึงขาดความรู้และทักษะทางภาษาที่เพียงพอในการถ่ายทอดความรู้แก่ผู้เรียน โดยงานวิจัยของนพพร ชลารักษ์ (2559, หน้า 137-138) เรื่อง สภาพการเรียนรู้การสอนวิชาภาษาอังกฤษของครูไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลำพูน เขต 1 พบว่า การมอบหมายวิชาการสอนไม่ตรงกับวุฒิ ส่งผลกระทบอย่างมากต่อประสิทธิภาพการสอน และยังส่งผลกระทบต่อผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อีกด้วย กล่าวคือ การนำครูที่ไม่ได้จบภาษาอังกฤษโดยตรงมาสอนย่อมเกิดปัญหา ครูขาดความมั่นใจในการสอนและนักเรียนก็ไม่ได้รับประโยชน์เต็มที่

อย่างไรก็ตาม ปัญหาด้านคุณภาพของครูไทยไม่ได้มาจากการได้รับมอบหมายให้สอนวิชาไม่ตรงกับวุฒิเพียงอย่างเดียว แต่ยังเกิดจากครูผู้สอนที่จบเอกวิชาภาษาอังกฤษโดยตรง ยังขาดทักษะความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ จากการศึกษาค้นคว้า พบว่า ครูผู้สอนที่จบเอกภาษาอังกฤษโดยตรงหลายท่าน ยอมรับว่าไม่มีความสามารถเพียงพอในการใช้และสื่อสารภาษาอังกฤษให้เหมือนกับเจ้าของภาษา ซึ่งถือเป็นข้อจำกัดที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เนื่องจากแนวการสอนนี้ ผู้สอนจะต้องมีความรู้ในภาษาเป้าหมายเป็นอย่างดี ผู้สอนจะต้องมีความรู้ทั้งทางด้านทฤษฎีและปฏิบัติและความสามารถทางด้านการสื่อสารให้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทต่าง ๆ

Chuenjit Inprasit (2016, pp. 41-42) ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นของครูชาวไทยจำนวน 20 คน เกี่ยวกับประสบการณ์การสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า ผู้ถูกสัมภาษณ์ยอมรับว่าขาดความมั่นใจในการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษในห้องเรียนเนื่องจากขาดทักษะทางด้านการฟัง การพูด และการออกเสียง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Nannapat Wanchai (2015, pp. 5-6) และ Kwon (2017, pp. 119-120) ที่พบว่า ครูชาวไทยส่วนใหญ่ยอมรับว่าไม่มีความรู้เพียงพอในการสื่อสารภาษาอังกฤษให้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทต่าง ๆ เนื่องจากยังขาดความรู้ทั้งทางด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษและความรู้ทางด้านวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ซึ่งปัญหาคอนพิกของครูผู้สอนที่ไม่ได้มาตรฐานนี้ ส่วนหนึ่งเกิดจากปัญหาทางด้านระบบบริหารจัดการ ซึ่งผู้เขียนจะขอลำถึงประเด็นนี้ในภายหลัง

2) ข้อจำกัดที่เกิดจากผู้เรียน

นอกจากข้อจำกัดที่เกิดจากตัวครูผู้สอนดังที่ได้กล่าวไปข้างต้น ผลจากการศึกษาค้นคว้าพบว่าคุณภาพของผู้เรียนเองก็เป็นอีกหนึ่งปัจจัยสำคัญที่ทำให้การประยุกต์ใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในบริบทประเทศไทยไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ผลการวิจัยของ Nannapat Wanchai (2015, pp. 9-10) และ Chuenjit Inprasit (2016, pp. 36-41) มีความสอดคล้องกันอย่างมาก โดยพบว่าระดับความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียนอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งถือเป็นอุปสรรคสำคัญในการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่เน้นการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการเรียนการสอนในห้องเรียน แม้ว่าครูผู้สอนเห็นด้วยว่าการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียน สามารถช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี แต่ในทางปฏิบัติจริงผู้สอนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารได้ เนื่องจากผู้เรียนมีทักษะทางภาษาอังกฤษที่ต่ำ จึงไม่เข้าใจในสิ่งที่ผู้สอนอธิบาย ดังนั้นผู้สอนจึงต้องเปลี่ยนมาใช้ภาษาไทยในการสื่อสารแทน

นอกจากนี้ Chuenjit Inprasit (2016, pp. 36-37) พบว่า โดยธรรมชาติแล้วผู้เรียนไทยส่วนใหญ่ขาดความมั่นใจ อาย และกลัวที่จะสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ นับเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Sayumpoo Khunbankong and Jirapa Abhakorn (2016, p. 47) ที่พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ขาดความมั่นใจที่จะสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ เนื่องจากกลัวสื่อสารผิดพลาดไวยากรณ์ทางภาษา

จะเห็นได้ว่า ระดับความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่อยู่ในระดับต่ำและธรรมชาติของเด็กไทยเอง เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในบริบทประเทศไทยยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากผู้เรียนส่วนใหญ่เคยชินกับการเรียนภาษาด้วยวิธีแบบดั้งเดิม คือ การเรียนแบบผู้สอนเป็นศูนย์กลางที่เน้นการอธิบายกฎไวยากรณ์ต่าง ๆ และผู้เรียนมีหน้าที่รับฟัง ซึ่งแตกต่างจากแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

3) ข้อจำกัดที่เกิดจากระบบบริหารจัดการ

นอกจากข้อจำกัดที่เกิดจากตัวครูผู้สอนและข้อจำกัดที่เกิดจากผู้เรียนแล้ว ระบบการบริหารจัดการถือเป็นอีกหนึ่งสาเหตุสำคัญที่ทำให้การสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารยังไม่บรรลุผลตามเจตนารมณ์ของการจัดการศึกษา จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า นอกจากภาระหน้าที่หลักด้านการสอน การทำแผนการสอน และการสอบแล้ว ครูไทยยังมีภาระงานอื่นที่นอกเหนือจากงานสอนอีกมากมาย เช่น งานพัสดุ งานธุรการ ภาระงานเอกสารเกี่ยวกับการประเมินตามที่ได้รับมอบหมาย (เชษฐา ทองยิ่ง, 2559, หน้า 2-3; Nannapat Wanchai, 2015, p. 6; Chuenjit Inprasit, 2016, pp. 42-43) สำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพชีวิตเยาวชน (2558, หน้า 1-13) ได้ทำวิจัยเชิงสำรวจเรื่อง กิจกรรมภายนอกชั้นเรียนที่กระทบต่อการจัดการเรียนการสอนของครู โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อสะท้อนสถานการณ์การทำงานของครูภายใต้ระบบการศึกษาไทยในปัจจุบัน โดยการสัมภาษณ์ครูที่ได้รับรางวัล “ครูสอนดี” จากสำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพชีวิตเยาวชน (สสค.) ซึ่งมีอายุเฉลี่ยและวิทยฐานะสูงกว่าครูทั่วไป จำนวนทั้งสิ้น 427 ราย ผลการสำรวจสะท้อนให้เห็นถึงสิ่งที่ควรได้รับการปรับปรุงแก้ไขเพื่อประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอน โดยครูส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ควรลดภาระงานของครูที่ไม่เกี่ยวกับเด็ก เพื่อเปิดโอกาสให้ครูได้ใช้เวลากับเด็กให้มากขึ้น และควรลดภาระการประเมินด้านเอกสารลง โดยควรประเมินจากสภาพความเป็นจริงของโรงเรียนและผลลัพธ์ขององค์กรมากกว่าภาระงานต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้งานเตรียมการสอนซึ่งถือเป็นหน้าที่หลักถูกลดความสำคัญลงไป

ผลการสำรวจข้างต้นสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Nannapat Wanchai (2015, p. 6) และ Chuenjit Inprasit (2016, pp. 42-43) ที่ครูไทยส่วนใหญ่ยอมรับว่า ไม่มีเวลามากพอที่จะเตรียมการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เนื่องจากมีภาระงานต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมายมากมายดังที่กล่าวข้างต้น ดังนั้น จึงกลับมาใช้วิธีการสอนแบบดั้งเดิมที่ผู้สอนมีบทบาทสำคัญที่สุดในห้องเรียนในการอธิบายกฎไวยากรณ์ต่าง ๆ และผู้เรียนมีหน้าที่รับฟัง ซึ่งต่างจากแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เพื่อส่งเสริมให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ผ่านการปฏิสัมพันธ์โดยใช้ภาษาเป้าหมาย

บทสรุป

การประยุกต์ใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในประเทศไทยนี้ ยังมีข้อจำกัดอยู่หลายประการ ได้แก่ 1) ข้อจำกัดที่เกิดจากครูผู้สอน ที่ยังขาดความเข้าใจในทฤษฎีและแนวทางปฏิบัติตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างถ่องแท้ รวมทั้งขาดความรู้และทักษะทางภาษาอังกฤษที่เพียงพอในการถ่ายทอดความรู้แก่ผู้เรียน 2) ข้อจำกัดที่เกิดจากผู้เรียน ที่มีระดับความสามารถด้านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และ 3) ข้อจำกัดที่เกิดจากระบบบริหารจัดการ ครูมีภาระหน้าที่อื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับงานสอนมากมาย ส่งผลให้งานการสอนซึ่งถือเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบหลักถูกลดความสำคัญลงไป ข้อจำกัดตามที่กล่าวมาถือเป็นปัจจัยหลัก ที่ส่งผลให้นโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของกระทรวงศึกษาธิการไม่เกิดผลสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรม เห็นได้จากคะแนนเฉลี่ยจากผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินำพื้นฐาน (O-NET) ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่อยู่ในระดับต่ำมาหลายปี

ข้อเสนอแนะด้านแนวทางการพัฒนา

การนำเสนอข้อจำกัดตามที่กล่าวมามีวัตถุประสงค์เพื่อนำไปสู่การแก้ไขและการปฏิรูป ดังนั้น ผู้เขียนจึงขอเสนอความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้าแก่ผู้สนใจทั่วไป และเพื่อใช้เป็นแนวทางให้หน่วยงานและสถานศึกษานำไปเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาศึกษาสำหรับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ประสบผลสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรม บรรลุตามเจตนารมณ์ของกระทรวงศึกษาธิการเรื่อง การปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยผู้เขียนมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว 3 ประการ ดังนี้

1) ข้อเสนอแนะสำหรับการพัฒนาศักยภาพครูผู้สอน

คุณภาพของครูผู้สอนถือเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนและคุณภาพการศึกษาเป็นอย่างมาก แต่จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยต่าง ๆ พบว่า ครูผู้สอนยังไม่เข้าใจในทฤษฎีและแนวทางปฏิบัติในห้องเรียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างถ่องแท้ ดังนั้น องค์กรต่าง ๆ หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเร่งสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยการจัดอบรม ประชุมสัมมนา และสาธิตการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแก่ครูผู้สอน เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนเป็นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง โดยกิจกรรมดังกล่าวควรจัดในช่วงปิดภาคเรียนเพื่อไม่ให้กระทบต่อการเรียนการสอน

นอกจากนี้ การที่ครูไทยยอมรับว่าขาดความรู้และทักษะทางภาษาที่เพียงพอในการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สะท้อนให้เห็นว่า ครูไทยขาดการสนับสนุนให้ได้รับการพัฒนาทางภาษาอย่างต่อเนื่อง ดังนั้น เพื่อให้ครูผู้สอนมีศักยภาพเพียงพอต่อการจัดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพให้กับผู้เรียน ควรมีการสนับสนุนงบประมาณในการพัฒนาภาษาอังกฤษของครูอย่างต่อเนื่อง เช่น การจัดอบรมเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อให้ครูมีความสามารถด้านภาษาอังกฤษตามเกณฑ์ที่กำหนดตามกรอบอ้างอิง CEFR หรือ Common European Framework of Reference for Languages ซึ่งถือเป็นมาตรฐานสากลที่สหภาพยุโรปจัดทำขึ้น สำหรับใช้ประเมินความสามารถทางภาษา

ของแต่ละบุคคล โดยสถานศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรกำหนดให้ครูผู้สอนมีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ C (proficient user) กล่าวคือ ผู้สอนควรมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว เนื่องจากการสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารนี้ ผู้สอนจำเป็นต้องมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามบริบทสังคมและวัฒนธรรม ดังนั้น ควรมีการประเมินความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้สอนเป็นระยะ เช่น ทุก ๆ ภาคการศึกษา เพื่อให้งบประมาณในการพัฒนาครูผู้สอนเป็นไปอย่างมีระบบและมีคุณภาพ เนื่องจากคุณภาพของครูผู้สอนมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอย่างมาก

2) ข้อเสนอแนะสำหรับการพัฒนาศักยภาพผู้เรียน

จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า ระดับความสามารถด้านภาษาอังกฤษของเด็กไทยอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งการขาดทักษะทางภาษาส่งผลให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ นับเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนั้น ครูผู้สอนควรมีความสามารถในการจัดการเรียนการสอน โดยการสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามสมมติฐานของ Krashen (1982, pp. 30-32) เรื่อง The Affective Filter Hypothesis ที่ว่า บรรยากาศการเรียนที่ก่อให้เกิดความเครียดและความวิตกกังวล ทำให้ผู้เรียนรับรู้ภาษาได้ไม่เต็มประสิทธิภาพ ดังนั้น ครูผู้สอนจำเป็นต้องอย่างยั้งที่จะต้องจัดการเรียนรู้ให้อยู่ในสภาพที่สอดคล้องกับกระบวนการรับรู้ของผู้เรียน เนื่องจากบรรยากาศการเรียนที่ดีส่งผลให้การรับรู้ภาษามีประสิทธิภาพมากขึ้น

นอกจากนี้ ควรมีการสนับสนุนงบประมาณในการพัฒนาผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง เช่น สนับสนุนงบประมาณให้สถานศึกษาจัดกิจกรรมเพื่อเพิ่มโอกาสการใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ด้วยการจัดค่ายภาษาอังกฤษอย่างเข้มข้นเป็นระยะเวลา 2-4 สัปดาห์ (84-170 ชั่วโมง) ตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ในแผนการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อเสริมทักษะทางภาษาและเพื่อเพิ่มความมั่นใจให้กับผู้เรียน อันจะส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้ประสบผลสำเร็จมากขึ้น เนื่องจากคุณภาพของผู้เรียนมีผลต่อกระบวนการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอน และเพื่อให้งบประมาณในการพัฒนาผู้เรียนเป็นไปอย่างมีคุณภาพ สถานศึกษาต้องมีการประเมินคุณภาพผู้เรียนเป็นระยะ โดยใช้ CEFR ซึ่งถือเป็นมาตรฐานสากลเป็นกรอบในการกำหนดเป้าหมายในการพัฒนาผู้เรียน โดยนักเรียนที่จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ควรมีระดับ CEFR อยู่ที่ A1 (Breakthrough or beginner) นักเรียนที่จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ควรมีระดับ CEFR อยู่ที่ A2 (Waystage or elementary) และนักเรียนที่จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และปวช. ควรมีระดับ CEFR อยู่ที่ B1 (Threshold or intermediate) (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557, หน้า 9)

3) ข้อเสนอแนะสำหรับการพัฒนาระบบบริหารจัดการ

แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้ให้ความสำคัญกับทั้งกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ทางภาษาและการใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งต้องอาศัยผู้สอนที่มีความชำนาญทางด้านภาษา ดังนั้นครูผู้สอนจำเป็นต้องใช้เวลาในการเตรียมสอนมากกว่าปกติ แต่ในความเป็นจริง ครูไทยมีภาระงานอื่นที่นอกเหนือจากงานสอนมากมาย เช่น ภาระงานด้านเอกสาร งานพัสดุ งานธุรการ ซึ่งภาระงานเหล่านี้ไม่มีผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ของเด็กที่เปรียบเป็นอนาคตของชาติ ภาระงานต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้งาน

สอนและงานเตรียมการสอนซึ่งถือเป็นหน้าที่หลักถูกลดความสำคัญลงไปมาก ดังนั้น การปฏิรูปการศึกษา ไม่ใช่เพียงแต่การพัฒนาผู้สอนและผู้เรียนเท่านั้น แต่รวมไปถึงการพัฒนาระบบบริหารจัดการด้วย ควรลดภาระงานของครูที่ไม่มีผลต่อการเรียนรู้ของเด็ก เช่น ควรลดภาระการประเมินด้านเอกสาร งานธุรการต่าง ๆ ลง นอกจากนี้ การที่จะให้ครูเข้าร่วมโครงการอบรมต่าง ๆ ควรอยู่ในช่วงปิดภาคเรียนเท่านั้น โดยสุภกร บัวสาย (2557, หน้า 1-2) ได้กล่าวถึงผลการศึกษาวิจัยขององค์กรเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศของสหรัฐอเมริกา (USAID) ในปี พ.ศ. 2555 ว่า จากการศึกษาเวลาที่ครูใช้ในห้องเรียนของ 5 ประเทศ ได้แก่ เอธิโอเปีย สาธารณรัฐกัวเตมาลา ฮอนดูรัส โมซัมบิก และเนปาล พบว่า การที่ครูถูกดึงออกนอกห้องเรียนไปเพื่อทำภาระงานต่าง ๆ ที่ไม่เกี่ยวกับการสอน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของเด็กที่ลดลงอย่างชัดเจน ทั้งนี้ สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเร่งหามาตรการในการพัฒนาระบบบริหารจัดการเพื่อคืนครูสู่ห้องเรียน เนื่องจากการปฏิรูประบบการศึกษาควรเน้นที่การเรียนรู้และความเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นกับผู้เรียนอย่างแท้จริง

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2549). แผนยุทธศาสตร์ปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (พ.ศ.2549 - 2553). สืบค้นจาก [www.moe.go.th > web_studyenglish > p_eng_2549-2553](http://www.moe.go.th/web_studyenglish/p_eng_2549-2553)
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2557). แนวปฏิบัติตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง นโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. สืบค้นจาก <http://www.reo1.moe.go.th/strategy3/>
- เชษฐา ทองยิ่ง. (2559). ปัญหาครู: ปัญหาที่รอการปฏิรูป. สืบค้นจาก <https://library2.parliament.go.th/ebook/content-issue/2559/hi2559-091.pdf>
- นวพร ชลารักษ์. (2559). สภาพการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของครูไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลำพูน เขต 1. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น, 10(2), หน้า 130-141.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2562ก). สถิติ O-NET ย้อนหลัง. สืบค้นจาก <https://www.niets.or.th/th/catalog/view/3865>
- _____. (2562ข). สรุปผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินำพื้นฐาน (O-NET) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2561. สืบค้นจาก http://www.Newonetresult.niets.or.th/AnnouncementWeb/PDF/SummaryONETM6_2561.pdf
- สำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพชีวิตเยาวชน. (2558). กิจกรรมภายนอกชั้นเรียนที่กระทบต่อการจัดการเรียนการสอนของครู. สืบค้นจาก https://qlf-production.s3.amazonaws.com/uploads/project/file_th/1418085736-รายงานการวิจัยกิจกรรมภายนอกชั้นเรียนที่กระทบต่อการจัดการเรียนการสอนของครู.pdf
- สำนักทดสอบทางการศึกษา. (2558). ผลการประเมินคุณภาพผู้เรียนระดับชาติ ปีการศึกษา 2557 บทสรุปและข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย. สืบค้นจาก <http://bet.obec.go.th/index/wp-content/uploads/2016/08/O-NET57.pdf>
- สุกกร บัวสาย. (2557). เปิดตารางชีวิตครูไทย: ปัจจัยที่ครูต้อง 'หาย' จากห้องเรียน. สืบค้นจาก <http://apps.qlf.or.th/member/UploadedFiles/prefix-18122557-020340-S1f58x.pdf>
- Breen, M.P., & Candlin C.N. (1980). The essentials of a communicative curriculum in language teaching. *Applied Linguistics*, 1(2), pp. 89-112.
- Canale, M. (1983). From communicative competence to communicative language pedagogy. In Richards J.C. & Schmidt, R.W. (Eds.). *Language and Communication* (pp. 2-27). London: Longman.
- Canale, M., & Swain, M. (1980). Theoretical bases of communicative approaches to second language teaching and testing. *Applied Linguistics*, 1(1), pp. 1-47.

- Chuenjit Inprasit. (2016). **Thai native teachers' experiences of using Communicative Language Teaching in extended education schools**. Published master's Thesis in Teaching English as a Foreign Language, Language Institute, Thammasat University.
- Sayumpoo Khunbankong & Jirapa Abhakorn. (2016). Teachers' and students' attitudes and perceptions on the applicability of CLT in the Thai classroom context. **Journal of Humanities, Naresuan University**, 13(3), pp. 35-52.
- Kwon, Y. (2017). A study of Thai teachers' perceptions toward the implementation of Communicative Language Teaching of English. **HRD Journal**, 8(1), pp. 114-125.
- Natthawut Promptara & Kasma Suwannarak. (2018). Thai students and teachers' perceptions of learning and teaching English through the Communicative Language Teaching approach. **NIDA Journal of Language and Communication**, 23(33), pp. 23-42.
- Richards, J.C., & Rodgers, T.S. (2001). **Approaches and Methods in Language Teaching**. (2nd ed.). Cambridge: Cambridge University Press.
- Krashen, S.D. (1982). **Principles and practice in second language acquisition**. Retrieved from http://www.sdkrashen.com/content/books/principles_and_practice.pdf
- Nannapat Wanchai. (2015). **Difficulties encountered in implementing a communicative curriculum: EFL teachers' perspectives**. Retrieved from www.culi.chula.ac.th/research/Journal/2012/Final%20RA%20Difficulties%20Encountered%20in%20Implementing%20a%20Communicative%20Curriculum.pdf